

CHƯƠNG 35

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Tiểu muội vốn nghĩ thư thư không còn chút tình nghĩa nào, thì ra trong lòng vẫn còn một chút nhu tình. Chỉ bằng điểm này, tiểu muội quyết phải ở đây để cứu thư thư.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Sắp chết đến nơi rồi còn làm bộ.

Đoạn nàng vung kiếm lên tạo thành hai đóa kiếm hoa, chia thành hai lộ tấn công Tố Mai, Hương Cúc.

Nhị tỳ nhất tề phát kiếm, gắng gượng tiếp một kiếm của nàng.

Công Tôn Ngọc Sương kiếm thế uy mãnh, nhị tỳ tiếp sau khi tiếp được một kiếm, đều bị liên tiếp chấn lui mấy bước.

Vương Tích Hương lắc đầu, thở dài:

—Công Tôn thư thư, thư thư thử nhìn lại phía sau xem là ai đến?

Công Tôn Ngọc Sương hơi ngẩn người, chỉ thấy Vương phu nhân đã đứng ở chỗ cách mình hai trượng.

Vương Tích Hương thấp giọng nói:

—Thư thư đi đi, lúc này không phải là lúc tranh thắng.

Công Tôn Ngọc Sương chuyển động mục quang nhìn Vương phu nhân nói:

—Phu nhân đã đến đây rồi, vậy hãy thử một kiếm của Công Tôn Ngọc Sương này xem thế nào?

Vương phu nhân lạnh lùng:

—Tốt lắm. Cô nương hãy sử dụng toàn bộ công lực đánh ta một kiếm, nếu như kiếm này có thể giết được ta. Coi như người đã thắng được một phần trận chiến này, nếu như người không thể đả thương ta thì hãy biết điều mà lui lại.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vấn bối từ lâu đã nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia võ công bác tạp dị thường, Vương phu nhân lại là đương đại đệ nhất cao thủ, ván đánh cược này vấn bối tự biết khó nắm phần thắng.

Vương phu nhân nói:

—Người muốn công ta mấy kiếm thì mới nắm chắc phần thắng?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nếu như ba tháng trước đây, phu nhân có đánh cược gì vãn bối cũng không cần nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng ngay. Nhưng giờ tình hình đã khác, sự tình đã như đạn đã lên cung, không thể không phát. Chúng ta dựa vào võ công để phân sinh tử thì đâu cần đánh cược gì nữa, nếu như phu nhân muốn cản trở vãn bối lại, cứu vãn Hoàng Sơn Thế Gia khỏi trường đại kiếp này thì chỉ có một cách duy nhất là giết vãn bối đi mà thôi.

Nói đoạn, nàng chậm chậm giơ kiếm lên.

Vương phu nhân vẫn đứng yên bất động, hai mắt nhìn như đóng đinh vào trường kiếm trong tay Vương Thông Huệ, chậm rãi nói:

—Cô nương xuất thủ đi!

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cung kính không bằng tuân mệnh. Vương phu nhân, hãy cẩn thận!

Nói rồi ngọc thủ đột nhiên rung động, trường kiếm trong tay như một dải lụa phất phơ trong gió, chậm rãi đâm đến trước mặt Vương phu nhân.

Trong tưởng tượng của Lãnh Như Băng, khi hai đại cao thủ này tỷ đấu ắt sẽ phải kinh thiên động địa, chiêu thức nhanh như điện chớp, biến hóa vô lường, người ngoài khó có thể nhìn rõ được. Không ngờ kiếm thế của Công Tôn Ngọc Sương lại chậm chạp như vậy, đừng nói là Vương phu nhân, ngay cả một người không biết võ công cũng có thể dễ dàng tránh được.

Ngưng mục quan sát, chỉ thấy Vương phu nhân vẫn đứng vững tợ Thái Sơn, hai đạo thần quang nhìn chằm chằm vào trường kiếm trong tay Công Tôn Ngọc Sương, hiển nhiên là vô cùng cẩn thận.

Khi trường kiếm của Công Tôn Ngọc Sương đến gần ngực Vương phu nhân thì đột nhiên từ chậm hóa nhanh, hàn quang lóe động, tợ như muôn vàn đóa kiếm hoa cùng nở rộ, hào quang chói mắt. Toàn thân Vương phu nhân đều bị kiếm hoa của Công Tôn Ngọc Sương bao bọc.

Lãnh Như Băng cả kinh thầm nhủ: “Hồng rồi, kiếm thế của Công Tôn Ngọc Sương thập phần lạnh lẽo, chỉ sợ Vương phu nhân bị thương dưới kiếm của nàng mất!”

Trong lúc tâm niệm chuyển động, thì đấu trường đã có biến hóa. Chỉ thấy màn kiếm hoa đầy trời của Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên biết mất.

Vương phu nhân vẫn đứng yên bất động, chỉ là khuôn mặt càng trở nên lạnh lùng nghiêm túc.

Công Tôn Ngọc Sương vẫn nắm chắc trường kiếm trong tay, hai người đứng đối mặt với nhau, không nói lời nào.

Lãnh Như Băng nhất thời phân tâm, không nhìn rõ xem Vương phu nhân làm sao mà phá được kiếm thế lăng lệ của Công Tôn Ngọc Sương, trong lòng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Hai người đứng đối mặt với nhau một hồi, Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên ném thanh trường kiếm trong tay xuống:

—Phu nhân công lực thâm hậu quả nhiên danh bất hư truyền, vào ngày quyết chiến văn bối sẽ tiếp tục lĩnh giáo.

Nói đoạn chậm rãi quay người bỏ đi.

Tuy nàng đã cố hết sức bảo trì bộ pháp ổn định, thần thái trấn tĩnh nhưng Lãnh Như Băng vẫn nhìn ra vẻ lảo đảo trong bước chân của nàng. Hiển nhiên là nàng đã thọ nội thương khá nặng.

Đợi cho Công Tôn Ngọc Sương đi xa không còn thấy bóng đâu nữa, Vương phu nhân cũng đột nhiên quay người đi vào sau một tảng đá lớn.

Lãnh Như Băng thấy bước chân của bà ta cũng không được trầm ổn, thân người phiêu diêu bất định, trong lòng lấy làm kỳ quái: “Lẽ nào Vương phu nhân cũng thọ thương?”

Nghĩ đoạn, chàng liền nhấc chân bước theo.

Vương Tích Hương vội lên tiếng:

—Chàng mau dừng lại.

Lãnh Như Băng dừng bước, quay đầu lại:

—Cô nương gọi tại hạ?

Vương Tích Hương đưa tay ra hiệu.

Lãnh Như Băng liền thả bộ bước đến gần hỏi:

—Cô nương có gì phân phó?

Vương Tích Hương thấp giọng:

—Chàng định đi xem Vương phu nhân thế nào phải không?

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Tại hạ thấy hình như bà đã thọ thương thì phải?

Vương Tích Hương cũng gật đầu:

—Không sai. Bà ấy đã bị thương. Có điều, Công Tôn Ngọc Sương còn bị thương nặng hơn nhiều. Ôi! Xem ra thiếp thân không thể thúc thủ bàng quan được nữa rồi.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên thầm nhủ: “Nàng đã tự phế «Cửu Ma Huyền Công» khôi phục lại tám thân đầy bệnh tật, lẽ nào còn có thể xuất thủ cùng người ta nữa?”

Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn nói:

—Chỉ cần cô nương có thể nghĩ ra lương sách, khiến Công Tôn Ngọc Sương kia biết khó mà tự lui, tránh cho võ lâm một trường sát kiếp thì đã là tốt lắm rồi.

Vương Tích Hương chậm rãi vịn vai Tố Mai nói:

—Bây giờ không nói chuyện này nữa, chúng ta quay về thôi!

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy trên mặt nàng mồ hôi đọng thành từng hạt lớn, chảy xuống ướt cả áo. Lãnh Như Băng cả kinh bước đến nắm tay nàng hỏi:

—Nàng sao vậy?

Chàng thấy bàn tay nàng lạnh như băng, không khỏi ngẩn người.

Tố Mai thở dài:

—Lãnh tướng công đừng lo lắng, cô nương nhà chúng tôi mỗi lần gặp phải chuyện gì kinh hãi đều bị như vậy cả, đợi một lúc rồi sẽ đỡ thôi.

Đoạn ả đưa mắt nhìn Hương Cúc nói:

—Chúng ta mau đưa cô nương về phòng nghỉ ngơi.

Hương Cúc «ạ» một tiếng, lập tức cùng Tố Mai đỡ Vương Tích Hương ngồi lên kiệu.

Lãnh Như Băng nói:

—Mọi người đi trước đi, tại hạ muốn ở đây đợi Vương phu nhân.

Tố Mai nói:

—Vương phu nhân có thể đã trở về Vạn Tùng Cốc rồi, một mình tướng công ở đây, vạn nhất Công Tôn Ngọc Sương quay lại thì biết làm thế nào?

Lãnh Như Băng mỉm cười:

—Đừng lo lắng, Vương cô nương không phải đã nói Công Tôn Ngọc Sương bị thương rất nặng đó sao? Nhất thời có lẽ nàng ta khó mà hành động được. Hai vị cứ về đi, tại hạ đợi ở đây một lát rồi về Vạn Tùng Cốc cũng không muộn.

Tố Mai gật đầu:

—Vây cũng được! Tướng công ở lại nhớ cẩn thận!

Đoạn quay người cùng Hương Cúc đưa Vương Tích Hương đi vào cốc.

Lãnh Như Băng bước đến sau tảng đá nơi Vương phu nhân đi vào nhưng không thấy bóng người đâu. Chàng lấy làm kỳ quái, thầm nhủ: “Rõ ràng Vương phu nhân đã đi vào đây, tại sao lại không thấy đâu nữa. Lẽ nào bà ta đã thọ trọng thương vẫn có thể dùng khinh công vượt núi mà đi?”

Nghĩ đoạn chàng liền thuận đường đi về phía trước, bước vào một con đường chật hẹp đi vào một sơn cốc khác.

Đây là một sơn cốc hết sức khô cằn, hoang vu. Cỏ hoang mọc đầy, che lấp hết cả đường đi, Lãnh Như Băng liền rút kiếm phạt cỏ mà đi. Bất giác chàng đã đi sâu vào hơn năm chục trượng.

Chỉ thấy một tảng đá lớn chặn ngay trước mặt.

Lãnh Như Băng liền nhảy lên trên tảng đá để nhìn cho rõ ràng. Đột nhiên chàng cảm thấy cổ tay nhói lên một cái, đoán kiếm trong tay đã rơi xuống đất.

Từ bên cạnh tảng đá liền có một thiếu nữ bạch y, thân hình gầy gò, mặt đầy âm khí bước ra. Nàng ta đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, không nói lời nào.

Lãnh Như Băng trấn định tinh thần, thầm vận công lực vào cánh tay rồi hỏi:

—Các hạ là ai?

Lời còn chưa dứt, chàng đã thấy khuỷu tay nhói lên lần nữa, công lực vận tập vào cánh tay đột nhiên tiêu thất.

Thiếu nữ gầy gò mặt mày âm trầm đó đột nhiên dương hữu thủ chộp vào vai Lãnh Như Băng, rồi nhấc bổng chàng lên đi ra phía sau tảng đá.

Lãnh Như Băng chỉ thấy năm ngón tay của ả ta chộp vào đầu vai mình lực đạo vô cùng mãnh liệt, khiến xương cốt mình ê ẩm, trong lòng thâm kinh hãi, tự nhủ: “Võ công của ả này không tầm thường.”

Con đường phía sau tảng đá chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi. Vương y thiếu nữ đó cặp Lãnh Như Băng vào nách, chậm rãi bước đi.

Chỉ thấy một lão nhân tóc bạc như cước, tay cầm quả trượng đang đứng dựa vào vách đá.

Thiếu nữ kia đến trước mặt lão nhân thì ném Lãn Như Băng xuống đất đánh bịch một cái, rồi lặng lẽ đi đến đứng bên cạnh lão nhân kia.

Lãn Như Băng chuyển động mục quang, chỉ thấy bên cạnh lão nhân kia còn có một hắc y thiếu niên nữa.

Hắc y thiếu niên này và bạch y thiếu nữ kia ngoại trừ y phục bất đồng ra thì vẻ cao gầy lẫn nét mặt tràn đầy âm khí đều giống nhau như đúc.

Lãn Như Băng tuy bị chế trụ huyết đạo, nhưng thần trí vẫn vô cùng tỉnh táo: “Ba người ngày vô cùng quái dị, tựa như ba cổ cương thi vậy, không biết lai lịch thế nào?”

Chỉ nghe lão nhân đứng giữa lạnh lùng lên tiếng:

—Người là người trong Hoàng Sơn Thế Gia?

Lãn Như Băng tuy nghe hết sức rõ ràng, nhưng vẫn giả như không thể trả lời, đưa mắt nhìn lão nhân không nói tiếng nào.

Vương phát lão nhân dường như thiên tính tàn khốc dị thường, quả trượng trong tay dận mạnh một cái.

Chỉ nghe «ầm» một tiếng, đất đá liền bay tứ tung. Lão ta tức giận quát:

—Lão phu hỏi người, người có nghe thấy không?

Lãn Như Băng thầm nhủ: “Thì ra cây quả trượng này do cương thiết luyện thành, chỉ sợ nặng hơn trăm cân.”

Nhưng chàng vẫn không chịu mở miệng đáp lời.

Vương phát lão nhân chuyển động mục quang, đưa mắt nhìn hai thiếu niên nói:

—Người đã điểm huyết đạo của hắc?

Hai người đồng thanh đáp:

—Đúng vậy!

Vương phát lão nhân liền nói:

—Giải khai huyết đạo của hắc, ta có chuyện muốn hỏi.

Vương y thiếu nữ liền đưa tay cách không điểm hai chỗ trên ngực Lãn Như Băng.

Lãnh Như Băng thấy vậy thâm nhủ: “Những người này tuy có võ công cao cường, nhưng không có tâm cơ, xem ra chỉ có thể dùng trí chứ không nên dùng lực.”

Chỉ nghe bạch phát lão nhân kia lạnh lùng nói:

—Lão phu đã giải khai huyết đạo cho ngươi, nếu ngươi còn không chịu mở miệng thì đừng trách quái tượng của lão phu vô tình.

Lãnh Như Băng khẽ vươn vai rồi nói:

—Lão trượng muốn hỏi gì xin cứ tự tiện.

Vương phát lão nhân đằng hắng một tiếng rồi nói:

—Ngươi có phải là người của Hoàng Sơn Thế Gia?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ tuy không phải là người của Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng lúc này tại hạ đang ở trong Hoàng Sơn Thế Gia.

Vương phát lão nhân lại hỏi:

—Ngươi đã gặp phu nhân của Vương Đông Dương chưa?

Lãnh Như Băng nói:

—Tự nhiên là gặp rồi.

Vương phát lão nhân hỏi tiếp:

—Nghe nói nhiều năm nay bà ta bế môn tọa quan, nội công tinh tiến, không biết là thật hay giả?

Lãnh Như Băng vốn định nói là không biết, nhưng lời ra đến miệng đột nhiên thu lại:

—Không sai. Mấy năm gần đây nội công Lý phu nhân tinh tiến dị thường, đã đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh rồi.

Vương phát lão nhân «hừ» nhẹ một tiếng:

—Không ngờ một nữ nhân như bà ta cũng có thể đạt đến cảnh giới đặng phong tạo cực.

Lãnh Như Băng thâm nhủ: “Người này rõ ràng có chút sợ hãi Vương phu nhân, ngoài miệng thì ra vẻ nói cứng, nhưng trong lòng thì đã có vẻ e ngại. Ta phải chọc tức lão mới được.”

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

—Tại hạ nghe nói Vương phu nhân đã đạt đến mức độ phi hoa sát nhân, trích diệp thương địch. Tuy bà ấy không xuất hiện trên giang hồ, nhưng võ lâm Trung Nguyên đều công nhận bà là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Quả nhiên bạch phát lão nhân nghe xong vô cùng tức giận, thiết trượng trong tay dậm mạnh xuống đất khiến cát bụi bay mù mịt. Chỉ nghe lão tức giận gầm lên:

—Lão phu không tin! Lão phu không tin!

Lãnh Như Băng đưa tay lên che mặt, tựa như muốn chắn cho cát bụi khỏi bay vào mắt, nhưng thực ra là chàng đang thăm quan sát địa thế, hòng tìm đường chạy trốn.

Chỉ thấy lão nhân kia vẫn đứng dựa lưng vào vách đá, hai hàng lệ nòng từ từ chảy ra trên má, trong lòng chàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ: “Lão nhân này thật kỳ lạ tự nhiên sao lại khóc như vậy?”

Đoạn chàng đưa mắt nhìn hai thiếu niên cạnh lão, thấy họ cũng như vậy, đứng thẳng đờ người dựa lưng vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần. Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Đây đúng là một cơ hội tốt.”

Nghĩ đoạn liền âm thầm vận khí, đột nhiên dương hai tay tung người vọt lên trên tảng đá lớn phía sau mình.

Chỉ nghe lão nhân kia quát lớn:

—Xưa nay lão phu chưa từng để ai chạy thoát cả.

Lời còn chưa dứt thì Lãnh Như Băng đã cảm thấy lưng mình nhói lên, người chưa rơi xuống đất thì đã bị người khác nhấc lên. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy lão nhân kia đang trợn trừng hai mắt, mặt đầy sát cơ:

—Chưa từng có ai lọt vào tay lão phu mà sống sót cả. Hôm nay ngươi đã gặp phải ta rồi còn mong chạy thoát nữa sao?

Đoạn lão giơ cao thiết trượng, chầm chậm hạ xuống.

Lãnh Như Băng thầm than: “Hết rồi! Lão già này điên điên khùng khùng, cho dù nói lý lão cũng không hiểu được.”

Chợt nghe một giọng nói lãnh lút vang lên:

—Không được hại chàng!

Lão nhân sắp đập thiết trượng vào đầu Lãnh Như Băng, nghe thấy tiếng nói kia liền từ từ thu lại.

Lãnh Như Bằng quay mặt nhìn sang thì thấy Công Tôn Ngọc Sương đang ôm ngực chậm rãi bước đến.

Vương phát lão nhân phát nộ hỏi:

—Hắn là người của Hoàng Sơn Thế Gia, tại sao không để lão phu giết hắn?

Công Tôn Ngọc Sương thở dài, thả cánh tay đặt trước ngực xuống:

—Ta nói không thể giết hắn, tức là không thể giết hắn.

Vương phát lão nhân tức giận:

—Lão phu chỉ đến đây trợ lực cho ngươi, lẽ nào ta phải tuân lệnh ngươi như là thuộc hạ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Rắn không đầu không thể hành động, chim không cánh không thể bay lên, giữa chúng ta cũng phải có một kẻ đầu lĩnh.

Vương phát lão nhân gằn giọng:

—Vậy ai là đầu lĩnh?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Ta mời các ngươi đến đây, tự nhiên ta là đầu lĩnh rồi.

Vương phát lão nhân bất ngờ ngửa mặt lên cười một tràng dài:

—Niên kỷ ngươi nhỏ như vậy mà đòi lão phu tôn làm đầu lĩnh, nghe lệnh của ngươi sao?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu:

—Trong võ lâm trước giờ không phân lão ấu, chỉ tôn sùng kẻ mạnh. Dù niên kỷ của ngươi có lớn đi nữa vẫn phải nghe lệnh của ta.

Vương phát lão nhân lắc đầu:

—Nếu ta nghe lệnh của ngươi không phải sẽ bị anh hùng thiên hạ cười vào mặt sao?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Vậy phải thế nào thì ngươi mới nghe lệnh của ta?

Vương phát lão nhân nói:

—Nếu như ngươi bằng võ công khiến ta tâm phục khẩu phục thì ta sẽ nghe lệnh của ngươi.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Điều này dễ lắm, chúng ta thử tỷ đấu vài chiêu là sẽ biết ngay.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Nàng vừa ác đấu với Vương phu nhân, thọ thương không nhẹ, lúc này còn phải vừa đi vừa ôm ngực. Bây giờ lại đòi tỷ đấu võ công với lão nhân này. Nữ nhân này quả thật liều lĩnh hiểm có.”

Chỉ nghe Vương phát lão nhân dậm mạnh thiết trượng nói:

—Được lắm! Lẽ nào lão phu sợ người?

Đoạn chậm rãi bước lên phía trước.

Công Tôn Ngọc Sương một mặt vận khí giới bị, một mặt lạnh lùng hỏi:

—Chúng ta tỷ thí thế nào? Tỷ văn hay tỷ võ?

Vương phát lão nhân ngẩn người hỏi:

—Tỷ thí võ công tức là tỷ thí võ công. Phân ra tỷ văn với tỷ võ để làm gì?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Nói một cách đơn giản, nếu như tỷ văn thì chúng ta sẽ lập ra một cách tỷ đấu riêng và tuân thủ theo quy tắc. Nếu như tỷ võ thì sẽ tận hết sở năng, bất luận quyền chưởng ám khí, đao thương tất cả đều giở ra một lượt.

Vương phát lão nhân cười lạnh:

—Trình Thạch Công sống đến từng tuổi này rồi vẫn chưa từng đánh nhau theo quy tắc bao giờ cả, chúng ta cứ tỷ võ đi.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Được lắm! Vậy người xuất thủ trước đi!

Trình Thạch Công liền huy động thiết trượng tạo thành một vùng trượng ảnh công thẳng vào Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ lắc mình thoát khỏi vùng trượng ảnh:

—Từ lâu đã nghe danh «Khiếu Phong Trượng Pháp» của người có oai lực bài sơn đảo hải, nhưng xem ra chúng chỉ có vậy mà thôi, làm sao có thể là địch thủ của Vương phu nhân?

Trình Thạch Công một trượng đánh vào khoảng không, định tiếp tục tấn công nhưng nghe Công Tôn Ngọc Sương nói vậy, đột nhiên dừng lại nói:

—Tạm thời chúng ta không đánh nữa.

Công Tôn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

—Tại sao?

Trình Thạch Công nói:

—Lần này lão phu đến Trung Nguyên chủ yếu là muốn phân cao thấp với Vương phu nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, đợi ta động thủ với Vương phu nhân rồi đánh với người cũng không muộn.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Vừa nãy ta đã quá chiêu động thủ với Vương phu nhân rồi.

Trình Thạch Công vội vã hỏi:

—Người đả thương bà ta?

Trên mặt lão lộ ra vẻ vô cùng khẩn trương.

Công Tôn Ngọc Sương hơi ngần người, nhưng chỉ giây lát đã cười nhạt nói:

—Đúng vậy, ta đã đả thương bà ta.

Trình Thạch Công đột nhiên hoành trượng quét ra một chiêu.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ nhún mình tránh trượng của lão rồi thở dài:

—Nhưng ta bị thương còn nặng hơn cả bà ta.

Trình Thạch Công thu hồi thiết trượng, nhìn chăm chú vào mặt Công Tôn Ngọc Sương:

—Người nói Vương phu nhân bị thương nhẹ hơn người?

Công Tôn Ngọc Sương gật đầu:

—Chính vì vậy mà ta mới nói người không phải là địch thủ của Vương phu nhân.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy hết sức hồ đồ, chàng thầm nhủ: “Trình Thạch Công này điên điên khùng khùng. Lão đã đối với Vương phu nhân dường như có thâm cừu đại hận gì đó, nhưng vừa nghe Vương phu nhân bị Công Tôn Ngọc Sương đả thương thì lại muốn trí mạng cùng nàng ta. Thật không hiểu lão là loại người gì nữa?”

Chỉ nghe Trình Thạch Công chậm rãi dựa lưng vào vách đá nói:

—Nếu như ta lại bại trong tay bà ta lần nữa, chỉ sợ không còn mặt mũi nào mà trở về Tây Vực.

Công Tôn Ngọc Sương cao giọng nói:

—Nếu người muốn thắng Vương phu nhân thì chỉ có một cách duy nhất.

Trình Thạch Công chậm rãi hỏi:

—Cách gì?

Công Tôn Ngọc Sương nhấn mạnh từng chữ một:

—Người chỉ cần nghe lệnh của ta, ta tự có cách an bài cho người quyết đấu với Vương phu nhân một phen.

Trình Thạch Công chậm rãi nhắm mắt lại nói:

—Được rồi! Lão phu nghe người một lần vậy.

Công Tôn Ngọc Sương liền cấp Lãnh Như Băng quay người đi thẳng.

Hai thiếu niên bên cạnh Trình Thạch Công tựa như không hề nhìn thấy hai người, cũng chẳng hề xuất thủ ngăn cản.

Công Tôn Ngọc Sương cấp Lãnh Như Băng đi một mạch ba bốn dặm mới dừng lại:

—Lão quái vật đó điên điên khùng khùng, hễ xuất thủ là giết người. Hôm nay nếu ta không đến kịp thì chỉ sợ chàng đã vong mạng dưới trượng của lão rồi.

Lãnh Như Băng cười khổ:

—Đa tạ cô nương tương cứu.

Công Tôn Ngọc Sương thở hắt ra một hơi, lấy trong người ra viên thuốc cho vào miệng rồi hỏi:

—Tại sao chàng không quay về Vạn Tùng Cốc mà chạy đến nơi đó làm gì? Lẽ nào chàng nhận lệnh của Vương phu nhân đến xem thiếp thân bố trí thế nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương đối với nhân tình thế thái không khỏi quá tự tin. Nếu như tại hạ nói không phải, vị tất cô nương đã tin. Thôi thì tùy cô nương muốn nói thế nào thì nói, tại hạ cũng không hơi đâu mà giải thích.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ mỉm cười:

—Lãnh Như Băng, ta có mấy câu muốn nói với chàng. Chàng phải nhớ cho kỹ.

Lãnh Như Băng nhìn nàng hỏi:

—Có chuyện gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tình cảm của ta với chàng không giống như Vương Thông Huệ và Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng mỉm cười:

—Điều này tại hạ biết rõ.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt:

—Tuy chàng đã biết, nhưng chỉ sợ không biết rõ ràng. Để ta nói cho chàng hiểu rõ thì hơn.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương nói cho rõ cũng tốt.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn chàng nói:

—Ta cũng rất yêu chàng, nhưng tình yêu này không giống với tình yêu của Vương Thông Huệ hay Vương Tích Hương dành cho chàng.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Mong cô nương chỉ giáo cho tại hạ hiểu rõ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Bọn họ yêu thương chàng là dùng toàn tâm toàn ý, nhưng ta thì lại phải có điều kiện nhất định.

Lãnh Như Băng cười ha hả:

—Chuyện tình ái nam nữ, nếu như có điều kiện nhất định thì thành cái thứ gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Có phải chàng nghĩ ta là loại nữ nhân hạ tiện lộ liễu tường hoa không?

Lãnh Như Băng cười lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Công Tôn Ngọc Sương thở dài:

—Mỗi lần ta cô độc không có việc gì làm, hay những lúc nửa đêm nằm mộng ta đều nhớ đến chàng. Nỗi nhớ đó quyết không thể kém hơn so với Vương Tích Hương hay Vương Thông Huệ. Nhưng khi ta làm việc thì quyết không để những chuyện tư tình nhi nữ dính dáng vào. Chàng là người đàn ông mà ta yêu nhất trên đời này...

Nói đến đây thì nàng nhấn mạnh từng chữ một:

—Nhưng nếu chàng phá hỏng chuyện của ta, thì ta cũng có thể nhẫn tâm hạ thủ giết chàng vậy.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương muốn giết tại hạ cũng không cần đi vòng vo như vậy, chỉ cần xuất thủ là được rồi.

Công Tôn Ngọc Sương vẫn lạnh lùng:

—Hiện nay chàng còn chưa kích động được sát cơ trong lòng ta. Thôi, hãy mau quay lại Vạn Tùng Cốc đi.

Lãnh Như Băng chậm rãi đứng dậy nói:

—Thả Lãnh Như Băng đi cô nương không hối hận chứ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Có gì mà ta phải hối hận?

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu tại hạ đi trợ giúp Vương Thông Huệ, cô nương sẽ tính sao?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt:

—Cho dù có chàng trợ giúp Vương Thông Huệ thì cũng không thể thay đổi được đại cục.

Lãnh Như Băng ngẩn người giây lát rồi đột nhiên ngửa mặt cười một tràng dài.

Lần này ngay cả Công Tôn Ngọc Sương thông minh tuyệt thế cũng bị chàng làm cho hồ đồ, nàng ngẩn người giây lát rồi hỏi:

—Chàng cười cái gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương không khỏi quá khinh thường Lãnh mỗ rồi đó. Tuy tại hạ không phải là đối thủ của cô nương, nhưng tại hạ có thể khích lệ được Vương Tích Hương đối phó cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Thì ra là thế...

Đoạn nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

—Nếu như là ba tháng trước đây, ta tin rằng Vương Tích Hương có thể vãn hồi được tình thế. Nhưng giờ đại chiến đã gần kề, nhiều thì mười ngày, ít thì bảy ngày trong Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc sẽ triển khai một trận đại chiến kinh thiên động địa. Dù Vương Tích Hương có tài hoa tuyệt thế cũng không thể trong mấy ngày ngắn ngủi mà đảo chuyển càn khôn được.

Lãnh Như Băng nói:

—Ý cô nương là trận chiến này cô nương đã nắm chắc phần thắng?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Chàng cũng gặp qua Trình Thạch Công rồi, đó chính là một trong hai đại cao thủ sẽ đối phó với Vương phu nhân. Một trăm tám mươi tám chiêu «Khiếu Phong Trượng Pháp» của lão ngay cả Công Tôn Ngọc Sương này cũng khó mà tiếp hết được. Cho dù Vương phu nhân có võ công cao cường hơn nữa muốn thắng được lão cũng phải sức cùng lực kiệt. Chỉ cần Vương phu nhân bị khuất phục, dương kim chi thế còn có ai đáng là đối thủ của Công Tôn Ngọc Sương này nữa?

Lãnh Như Băng khẽ chau mày thầm nhủ: “Công Tôn Ngọc Sương đã chuẩn bị xa luân chiến pháp để đối phó Vương phu nhân, quả nhiên vô cùng thâm độc.”

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói tiếp:

—Ta đã nói cho chàng, tất cũng chẳng sợ chàng nói với Vương phu nhân. Cho dù bà ta có biết được cũng không thể nào tìm cách đối phó ta được.

Lãnh Như Băng không nói tiếng nào nữa, quay mình bỏ đi.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn bóng Lãnh Như Băng đi xa dần, thở dài một tiếng nã nuột, hai hàng lệ nóng từ từ tuôn ra.

Lãnh Như Băng đi một mạch trở về Vạn Tùng Cốc.

Khi về đến cốc khẩu, thì thấy một đám hòa thượng vận tăng bào màu xám đang hộ vệ một vị hòa thượng áo vàng đi vào bên trong cốc.

----- o0o -----